

Еди Маринов

Човек

„Кой е единственият животински вид, който воюва непрекъснато помежду си, бие се и се избива?“

„Венецът на творението, разбира се. Човекът, който е измислил думите любов, доброта и милост.“

„А кое е единственото същество в света, което може да се самоубие и се самоубива?“

„Пак Човекът, който е измислил вечността, бога и възкресението.“
Ерих-Мария Ремарк

Той бе само точка. Една единствена малка точица в линията на смъртта. През целия си живот се бе страхувал от смъртта, а сега му идеше да се изсмее. Но не можеше. Все пак той бе само една точка, а как може една точка да се смее. По цялата линия имаше такива като него, но те не можеха да мислят или поне не му отговаряха, когато се опитваше да установи контакт с тях. От двете страни на линията бяха полетата – едното на Живота, а другото на Смъртта. Доколкото той можеше да разбере, когато се появеше точка в полето на Смъртта, тя скоро отиваше в линията, на мястото на някоя друга. Тази друга пък отиваше в полето на живота. Така се запазваше равновесието. Той не знаеше, дали на останалите точки им е известно какви са били, но той знаеше. В живота си той беше човек. Той знаеше, че това има голямо значение, но не разбираше защо. Скоро и той забрави всичко, освен че е Човек. Тази едничка мисъл го пазеше да не се обезличи напълно. Човекът се чудеше как може всичко да бъде толкова просто...

И тогава бе избутан...

Беше учен. Отново знаеше, че е Човек. Този път обаче знаеше и какво трябва да направи. Той показа на хората звездите и им разкри пътя към астрономията. Това бе делото на живота му.

След това отново беше на линията, продължавайки да не разбира какво е важното в това да бъде Човек. Но не можа да си отговори на въпроса.

Сега пък бе философ. Разкри на хората, че най-важното са те самите, Човеците.

Този път им разкри най-краткия път за завладяване на звездите.

А след това и как да подчиняват останалите, въпреки че бяха малко.

Отново бе на линията. Спомняше си последния си живот много ясно. Знаеше, защо беше Човек. Той бе построил машината, която бе цяла вселена. Машината контролираше живота и смъртта в целия безкрай на

времето и пространството. Всички бяха равни пред машината. След като построиха машината, хората нямаха вече какво да откриват и завладяват. Нямаха за какво да живеят. Животът на Човека бе безсмислен без предизвикателства и пречки. Затова Човекът трябваше да разруши всичко... създадено от Човека.

Машината бе създадена на един единствен принцип – нищо не се губи. Затова Човека в линията пожела да говори с Машината. Само той можеше да направи това, защото само той можеше да мисли в Машината.

Когато го чу Машината му внуши, че има право да пожелае нещо преди поредното падане. Пред очите му за миг се изредиха всичките му животи – целият път на Човека от неразумен вид до господар на времето и пространството. Той прошепна: „Искам... искам да престана да бъда Човек.“

Това бе единственият отговор, за който Машината не бе програмирана, единственото желание, което не можеше да изпълни. Защото това, което Човекът искаше, бе да престане да съществува. В схемите на машината се зароди противоречие. Тя зацikli само за момент. ...Машината избухна и даде живот на нова Вселена. Човекът отново построи Машината. И отново я разруши. И отново. И отново.

Защото това бе единствения начин поне за малко да се изпълни заветната мечта на Човека. Човекът не искаше да бъде Човек. Той не искаше дори да бъде нещо свръх себе си.

Той искаше да бъде Бог.

КРАЙ

© 1997 Еди Маринов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/199>]